

יש נחלין פרק שמיני בבא בתרא

קטו

עין משפט
בר מצוה

(א) [לעיל קיג]:
(ב) [לעיל קכב] כחובות
(ג) [יבמות מ]:
(ד) [יבמות כג]:
(ה) [עבירות עבד ארץ]
(ו) [יבמות כג]:
(ז) [עבירות עבד ארץ]
(ח) [עבירות עבד ארץ]
(ט) [עבירות עבד ארץ]

איסיביה כו'. הכי נמי מלי למפרך מרישא דקתני האיש את אמו
וטול ולא מנחיל אלמא און האם עמלש את בנה אלד דעדיפא ליה
לאיסיביה מסיפא דקתני בהדיא ממחלת ולא נוהלת וקשיא ליה לרבי
יהודה דלמך יורשת: משנתנו איני יודע מי שנאה. דלאינה עיקר
דהאי גופה קתני דלמקמ דפרכין תורה אור

בן הבן ובת הבן וכן בת הבן תלמוד לומר אין לו עיין עליו.
וה"ל תיפוק ליה דבני בניו הרי הן כבנים כדלמך בפי אלמנה
(יבמות דף ט) דורע זרעם לא לרבי קרא דבני בניו הרי הן כבנים
ו"ל דהאם דכתיב וזרע אין לה מזרע משמע בני בניו כדמשמע

* [לעיל קיא]
[לעיל קכז] מן הקצב
[לעיל קכז] ואלו קצב
[לעיל קכז] ואלו קצב

איסיביה רבי יוחנן דרבי יהודה (ב) (ב) שמעון
ואשה את בנה והאשה את בעלה ואחיה האם
מנחילין ולא נחלין אמר' ליה משנתנו איני
יודע מי שנאה, ולמאן ליה רבי זכריה בן
הקצב היא דרא דריש' ממות' לא מתוקמא
מתניתין רבי זכריה בן הקצב דמתני' ובני
אחיות' (ג) וחנא ובני אחיה' לא נחלין אחיה'
ואמרין למאי הלכתא, ואמר רב' שיש' לקום
ואי סלקא דעתך מנח' רבי זכריה בן הקצב
היא הא אמר' אחר הבן ואחר הבת שוין
בבכ' האם, וחנא דין מנ' א' רביש' ממות'
אשה נמי' חורש' את בנה א' לא ברש' ממות'
בן דמוס' לבת בבכ' האם' מנא ליה' לעולם
דרש' ממות' ושאני' הכא דאמר' קרא' וכל
בת יורשת נחלה' יורשת ואינה מרשת':
מתני' סדר' נחלות' כך הוא' איש כי ימות
ובן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו' (ג) בן
קודם לבת, וכל יוצאי יריבו של בן קודמין לבת,
בת קודמת לאחין, ויצאי יריבה של בת קודמין
לאחין, אחין קודמין לאחי האב, ויצאי יריבו
של אחין קודמין לאחי האב, וזה הכלל-כל
הקודם בנחלה יוצאי יריבו קודמין, (ג) והאב
קודם לכל יוצאי יריבו: (ג) חנו רבנן
אין רי אלא בן, בן הבן או בת הבן או בן
בת הבן מנין תלמוד לומר' אין לו' (ה) עיין
עליו, בת' אין לי אלא בת, בת הבת ובן הבת
ובת-בן הבת מנין תל' אין לו' עיין עליו
הא

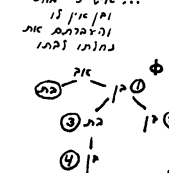
בפי ד' מיתות (פסדרין דף סד: וסס)
גבי מעביר בנ ובתו בלש דלמך
אין לי אלא בנ ובתו בנ בנ ובתו
מנין תל' ומורשך אלמא דמלסון
זרע משמע בני בניו וליכא למימר
דהאם מיתורא דריש דל"כ הוא ליה
למדש אפכא דקרא ומורשך כבוד
ברישא אכל מנעו ובתו לא משמע
ליה האם בני בניו הלכך האל דכתיב
בן אישך רבויי בנ ובתו וממאי
דכתיב (ויקרא יח) ערות אשה ובתה
לא תלה את בת בנה דין ריהא
למחלטיך לכתוב בת בנה דבני בניו
לא הוו כבנים דלמך למימר דלי לא
כתב בת בנה הוא אחרינן עד סוף
כל הדורות משום דבני בניו הרי
הן כבנים וה"ל כיון דלין בני בניו
כבנים מלן גבי יבוס דפטרין בן
הבן מייבוס ובי סימח דנפקא לן חלון
לו הא אלמטיך לרבות ממזר ו"ל
דקוליס הו יבואו שניהם אי נמי
דבן הבן נפקא לן מלא ימחה פרט
לזה שאין שמו מחוץ וקשה לרשב"א
דלמאי אלמטיך האל קרא דבני בניו
קודמין לחיין תיפוק ליה מדלענין ו"ל
בני בניו ובני כי הדדי נינהו לענין
נחלה נמי כי הדדי נינהו ו"ל דהא
אלמטיך דבן הבן את בת הבן וירשין
עם בני המת או בת הבת עם הבת
דמייבוס לא אשה רישא (ג) אלא
דעדיפא מאלו ולר' נראה הא דבני
בניו כבנים גבי יבוס מנחלה הוא
דקיימא לן ולא מהך טעמי דפרישות

הנהרות הב"ח
(א) נח' לר' יהודה כבני
שמעון: (ב) רשב"ם דריש
עיין וכו' בת כלל וכו'
כלל וכו' וכו' וכו' וכו':
(ג) חנו' דר' בן כהן
(ד) דמינו' לא הוה
ידיעין. כ"כ ע"ל דף תל'
נח"ס הסוף' דריש' כלל
ע' יבוס:

רבינו גרשום

מנחילין ולא נחלין
אלמא דהאשה אינה
יורשת את בנה וקשיא
ל' יהודה: איני יודע
מי שנאה. דלא ידעין
תנאי דפרכיה ליה כתיבה:
ולמאן ל' זכריה בן
הקצב היא דלא ריש'
ממות. דראוקמין לעיל:
שוין בבכ' [האם]. דלא
סקידי' לה: ותנא דין
מסא נפשך. אמאי האשה
אינה יורשת בתה: אי
דקדיש' מסת'. ברין
היא דהאשה יורשת
בנה כדאמר ר' יהודה
לעיל אשה יורשת את
בנה דבר תורה כיוצא
דלא ריש' מסת' בן קודם
לבת בבכ' האם מנין. נחלה
דרא לעיל נפקא לתנא
דין מותה דאחרי' שני
האם דאמר אשת מסת'
קדיש' מסת' כיוצא
דין מסת' וואם לן
אמאי אין אשה יורשת
בנה דבני הכא דאמר
קרא וכל בת יורשת
נחלה. דהבת יורשת
מסת' אשה פה שופל
לה מן אמה ואינה
מורשת מסת' אמה
ויצא יבין. נכח לבן
דיבין מורשת את אביו
פריקא סדר נחלות
כך הוא כו' והעברתם
את נחלתו לבתו. וה"ל
לו בן הוא קודם לבת
וכל יוצאי יריבו של בן
קודמין לבת. זה הכלל
כלל הקודם נחלה והוא
ליניה קודמין הנחלה
יוצאי יריבו: חנו רבנן
בן אין לי אלא בת
בן הבן יריבו של בן
דליתו קודם נחלה בן
הבן דליתו קודם לאביו
אביו והבן נמי בת
הבן ובת הבן וכו' אבי
אביו מנין תל' אין לו
כלומר מהאי אל' דאין
לו עשה ע' [כלומר עיין]
עליו מכל צדדין הבאין
מבת בנ' לו יורשת
והבי נמי דריש' בת והוא
הרין נמי לכל הגי'
דקודמין נחלה ולענין
לפשיט ולחקוד ולענין
אחרים אמ' יש לן
יורשין מכל כנ' ליתן
להם נחלה ואחיו נמי
דקודמין לאחי חוב
צריך לעיין לכל הבאין
מבת אחיו וליתן לן
(א) נראה דל' הבאין מבת
כנ' ליתן להם יורשתו.

* [לעיל קכז] כחובות
[לעיל קכז] ואלו קצב
[לעיל קכז] ואלו קצב

* [לעיל קכז] כחובות
[לעיל קכז] ואלו קצב
[לעיל קכז] ואלו קצב

* [לעיל קכז] כחובות
[לעיל קכז] ואלו קצב
[לעיל קכז] ואלו קצב

לעיל (דף קח) ואם תלמוד לומר דריש יורש את אביו כדמשמע
בקיודמין (דף ט) ואם גבי יבוס (יבמות ד' כג) לרבי רבי וכן
גבי בת כהן נמי אלמטיך קרא לזרע פסול וליכא למימר דנפקא
לן מואלין לו דקוליס הו יבואו שניהם אי נמי דבן הבן נפקא לן
וגבי יבוס איכא רבויא דלי אלמטיך דרש' להכי אחי פריך ב' שני
דיבמות (דף כג: וסס) יורשן ומשמא לו פשיטא ויש לומר דרש' משמע
כשר לכך אלמטיך גבי בת כהן רבויא אכל בן משמע נמי פסול והא
דלמטיך גבי יבוס לרבויו בן פסול היינו משום דה"ל יבוס אחיה אחיה
מבני יעקב דכשרים ולא פסולים דמהאי טעמא נמי אמר האם דה"ל
שאה פסול איש וזקק ליבוס אי לאו משום דמליט בקרא דבן פסול פטר
ומדלענין מיפטר פטרין מוקיק נמי זקיק: [וש' חוס' לעיל קט. ד"ה כיון]:
אפילו

ובניר' ליה' דלין האשה יורשת את בנה דלמך ל' דריש' היקשא
דמעות' מה נפקך דמקש' לחלואו' והלא אין היקש' למחלה: לעולם
לר' ממות. ליהיקש' שקדמין' הבן לבת בבכ' האם, ומיהו להכי
ל' דריש' היקשא' לומר' שתיש' האם את הבן' דלמך קרא' וכל
בת יורשת' נחלה ממתו' וגו' והוא מלי' למכתב' וכל בת נחלה' וכתיב
'יורשת' למימרא' דוקא' יורשת' שני' ממות' אכל' אינה מורשת' לשני'
ממות' אם ממה' היא' אלא' אחד' מהם' דהיינו' אב' דלין' האם' יורשת'
ורבינו' מנחל' דריק' מ"ם' דלממות' מקלת' שני' ממות' הוא' יורשת'
ואינה מורשת' כגון' אם' שאין' האם' יורשת' בתה' והוא' דיין' לבנה' דעל'
כרחה' האי' מ"ם' לדיוקא' דידיה' אחא' דלי' לגופיה' לאשמועינן' דבירושת'
אחד' משני' ממות' מיירי' לשחוק' קרא' מיניה' ולא' לכתוב' לא' ממות' ולא'
מ"ם' והוא' אמניא' דלכל' אשה' אחר' רחמנא' שלא' תשאל' לנכס' אחר'
בין' שהיא' יורשת' ממה' אחד' בין' יורשת' שני' ממות': מתני' בן קודם לבת.
של רחובין' אם' משה' רחובין' קודמין' לדינה' אחותו' לירש' את' יעקב' כגון' מה' רחובין', מחך' בנ' קודם' לדינה' לירש' נכסי' יעקב, ובן' של' חנוך' ובן'
בנ' עד' אלף' דור' טולן' קודמין' לדינה' ובגמרא' מפרש' טעמא' מדכתיב' 'אין' לו' עיין' עליו': בת' קודמת' לאחין'. ואם' יש' אב' למת, גם' לו' קודמת':
אחין' קודמין' לאחי' האב'. ואם' יש' להן' אחות' הן' קודמין' לאחות' והאחות' ויוצאי' יריבה' קודמין' לאחי' האב': כל' הקודם' בנחלה', ומת, ויוצאי'
יריבו' עומדין' במקומה' לירש' אותה' גמלה' ולא' שאר' קרובי' המת' יורשין' למת' יוסר' מיוצאי' יריבו' של' זה: וסאך'
קודם'. לירש' בנ' או' בתו' שמתו' לכל' יוצאי' יריבו' דהיינו' אחי' המת' וכבר' נפקא' לן' בריש' פירקין' מוהעברת' דהאב' קודם' לאחין' דוקא'
מיוצאי' יריבו' אכל' יוצאי' יריבו' של' בנ' קודמין' לכל' ארס': (ג) ובה' סבן'. במקום' שאין' שם' בן' הבן' ובן' של' בת' הבן' והוא' הדין' לבת' של' בת'
הבן' אכל' לישא' קלינא' הוא' דנקט' אכל' בת' של' בת' חרי' יומיני' רטופין' ל' לישא' קלינא' הוא': אין' לו' עיין' עליו'. של' מת' אם' יש' לו' בן' או'
הבא' מכתו' של' בן' כגון' יוצאי' יריבו' ויו"ד' ימירא' קא' דריש' דמלי' למכתב' 'אין' בלא' ויו"ד' כדכתיב' 'אין' בלעס' והכי' מפרשינן' בקידושין'
(דף ד') גבי' ואלה' מס' און' כסף': עיין' עליו'. דהאי' מת' אם' יש' לו' בת' כלל' (ג) (וכלל' וכוין' דליכא' יוצאי' יריבה' עובר' ירך' אמו' הוא':
הא

* [לעיל קכז] כחובות
[לעיל קכז] ואלו קצב
[לעיל קכז] ואלו קצב